

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Tilegnelse. Fortsættelsen ad Da jeg var lille

Citation: Baggesen, Jens: "Tilegnelse. Fortsættelsen ad Da jeg var lille", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid54849/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Tilsegnelse.

Fortættelsen af Da jeg var lille.

Til Statsraad G. H. Disen.

Anderskov, den 15de febr. 1813.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Da jeg i Skovskjul paa en Kaalstof reed,
Mens ofte løbst foran mig løb en Trille
Til Skraak for Kieftenhavens Urtebed —
Da Taarnborgs Bredde var mig fjerne Kyster,
Og Halskøvs Lygte*) var mig Jordens Pol;
Og jeg „Kom fremmed“ legte med min Søster
I samme Værelse fra Stol til Stol —
Da vi gik samme Vei, paa Gaasestien,
Bag efter Glaslungerne Par og Par,
Og tog os vel i Ugt for Velling-Lien**)
Og Randen af det sænkte Bryggerkar —
Da jeg til heldig Fangst var tidt paa Tuppen,
Med faldehat, paa Sommerfuglejagt;
Og ofte fik en Smule Salt paa Tuppen
Af mangen deilig Spurv og Svale lagt —

*) Fyret paa Pynten udenfor Korsør.

**) Handelen dengang paa Norge har undertiend bragt denne Benævnelse paa den Deel af Fæstningsgravene, Vellingerne pladskede i, til min fødebye.

Da mig mit fromme Moder lærte stave
 Guds Ord med en beundret Pegepind,
 Og, trods min Undagt, jeg blev reent af Lave,
 Naar i det samme Kringlemoer kom ind —
 Da mig i Verden intet syntes være
 Saa skönt og lysteligt at stue til,
 Som paa sin Qvist en gylden Sommerpære,
 Og Snittets Guld paa Brokmands Huuspostil —
 Da Synden vel, og Døden noget fyte
 Mig i min Ustylds ellers trygge Ro,
 Men Dæm'len, for hvis mørke Magt jeg gyfte,
 Forstyrrede den meer end begge to —
 Der var en Tid (jeg mig i Dag den minder),
 Jeg var, blandt Blomsterne paa Livets Eng,
 Naar jeg mig huffer om og ret besinder,
 En meget ting og meget lille Dreng.

„Naar“, spørger du, min Diksen! der kun kiender
 (Skændt maastee meer end mangen gantmel Ven),
 Imens jeg jurr fra Huus til Hove render,
 Giengangeren af salig Baggesen —
 Der, skændt af ingen Baand du seer mig broget,
 Og kun mit eget Kors mig bæere seer,
 Som Mand, og Ridder selv, af Dannersproget
 Mig hilser fremfor mangen Povel og Peer —
 Du, som kun et Par Gange hos de Store,
 Hos dig lidt meer, og aldrig hos de Smaa,
 Med Miner, som vel neppe kunde more,
 Mit høie Livs velbaarne Gienfærd saae
 Justitsraadsjat og taus, professorstille,
 Med Doctorstoe og Provstestrømper paa,
 Og med et taaget Blik, skændt uden Brille,
 Sortflædt og sørgelig fra Top til Taa —
 „Naar var den Tid, da jeg var glad og lille?“
 (Thi du vil sikkert ikke spørge: „hvør?“)

Du veed, hvor min parnasiske Pernille,
 Riimbrevens og Emmas Moder, boer)
 „Naar var den Tid, da Baggesen var liden?“
 Den var, saavidt jeg husker, veed, og troer:
 Nar Syttenhundred og Halvfierds — og siden;
 Den var Nar Aitenhundred — og i Fjor;
 Den var i Gaar — den er — og, paa min Ære!
 Særdeles mellem Engle ved dit Bord,
 Den være kan endnu, naar det skal være;
 Thi jeg er aldrig bleven meget stor.
 Jeg er, min Ven! bestandig meget lille;
 Jeg er bestandig Barn og meget ung;
 Og hvis og stundom mine Taarer trille,
 Naar Livets Byrde falder mig for tung,
 De falde dog, som Skyens Draabepille
 Blandt Solens, under Diets Bue ned,
 Og vælte Kummerens og Glædens Smitte,
 Som Barnets Graad, med en Slags Munterhed.

Jeg leger end „Kom fremmed“ her paa Jorden
 Med hver en lille paradisisk Lyst —
 Jeg trykker end hver Engel i vort Norden,
 Som om det var mit Søster, til mit Bryst —
 Jeg gaaer endnu, med lette Sving af Hatten,
 I mangen Eng paa Sommerfuglejagt —
 Og lurar ofte paa en Spurv, som Katten
 Paa Musen, med lidt Salt, og megen Agt —
 Jeg venter uophørlig end paa Dratten
 Af Sommerpæren, og paa Svalens fangst —
 Og er endnu, som før, især om Aften,
 Naar det er mørkt, for Spøgelses lidt angst;
 Kun med den forfikkal: at de søde Glutter
 Mig ere nu, hvad Sommerfugle var —
 Og at mig nu er blevene store Putter,
 Hvad paa min Gaafestie gif Par og Par —

At nu er knipske Muser og Chariter
 for Saltet i min Stræben, i mit Lands,
 hvad dengang var, paa Plankeværk og Gitter,
 Ustandselige Stierte for min Haands —
 At nu er lutter Sole, hvad deroppe
 Jeg kun som lyse Drifker tindre faae —
 Og nu en næsten uregierlig Hoppe
 Den grønne Kaalstok, der gif tid i Staae —
 At nu mig er lidt Vand og Brød med Ære,
 Her i mit Hiem, i Fredens trygge Læ,
 Hvad da mig var den gule Sommerpære,
 Der hang mig alt for høit i Livets Træ —
 At nu mig er en let usfyldig Vævlén
 for Evigheden, for engang at faae
 Parnasfets Doge til at holde Kævlén,
 Og mig, som lille Barn, at lade staae,
 hvad dengang var mig en usfyldig Spillen
 Med Spindelkonens Æbles vevre Snurr,
 Med Toppens Springedands, og Tribfens Trillen,
 Og Rumlepottens løsterlige Knurr —
 At nu, hvad dengang var mig Jule-Kage,
 Er det: at være glad og vel tilfreds,
 Som du, ved Siden af en elsket Mage,
 Min Ælsken, i en hiemlig Englekreds.
 Paa denne forskæl nær — som er fast ingen,
 Naar man begynder Livet at forstaae
 Og seer en Smule mere dybt i Tingen —
 Er jeg det samme lille Barn, som faa.
 Riis faaer jeg og endnu — og Bussemanden
 Er: frygt for Ormen i mit Kikajon;
 Og, hvad mig dengang Synden, Døden, Fanden:
 Gield — Kieler-Dmslag — og Napoleon.
 Jeg er med alt, hvad her mig kroller Panden,
 Et Barn i Kiebenhavn endnu, som før,
 Og, troe mig, trods Fornuften og forfanden,

Et større selv end fordum i Korsøer.
Jeg er det ikke blot i hvad jeg skriver
Her, paa min fødselsdag, til dig og fleer,
Men bliver det, nu jeg lidt gammel bliver,
Oudseerligt nok, bestandig meer og meer.
Vil du, min Ven, for Børnene, som leve,
Ja selv for deres Børn Beviis derpaa,
Eets følgende Da jeg var lille-Breve,
Blandt hvilke dette skal i Spidsen staae —
Hvis du, hvem alle Livets Huldgudinder
Indvied i Apollos Chores Dands,
Den egne Muses Smil dem værde finder,
forfmaae de glade hver et mindre Krands.
